

Vi ved godt hvad der virker – nemlig variation i undervisnings- og arbejdsformer

Af Kirsten Krogh-Jespersen.

Påtale, sendt til Information febr. 2010 – ikke bragt

Når Andreas Christoffersen i Information den 2. februar ikke kan forstå, hvorfor faglig topstyring og begrænsning af det professionelle råderum er så illegitimt afslører han sin uvidenhed. For det første ved han åbenbart ikke, at lærernes professionelle råderum udfolder sig inden for konteksten af en folkeskolelov, en fagrække, læseplaner, 'Fælles mål', timetal for fagene og kanons for en række fag. Sådanne 'begrænsninger' opfattes ikke som illegitime, men det er selvfølgelig de professionelles opgave at råbe op, hvis disse rammer må anses for uhensigtsmæssige. Den verserende diskussion om en eventuel offentliggørelse af resultaterne fra de obligatoriske nationale tests er et eksempel på en sådan dialog.

For det andet ved han ikke, at forskellige undersøgelser giver forskellige svar på, hvad der virker – i forhold til hvilke elever, hvilke målsætninger, hvilke fag og hvilke sammenhænge. Project Follow Through blev gennemført i USA 1968-1977 og identificerede på sine præmisser ganske rigtigt Direct Instruction til at være en effektiv metode. Hilbert Meyer, tysk didaktiker, gennemførte i kølvandet på PISA 2001, hvor tyske elever viste sig at ligge langt under det internationale gennemsnit, en undersøgelse af hvad der virker. Han fremhæver ti kendetegn ved den gode undervisning og diskuterer eksplicit disse kendetegn op imod Direct Instruction – metoden. Meyer konkluderer, at i forhold til snæver faglig læring (basic skills) har DI nogle fortrin, og i forhold til at lære faglige metoder, til selvvirksomhed, social læring og tiltro til sig selv skal der andre undervisnings- og arbejdsformer i spil. *John Hattie, New Zealandsk forsker, har over 15 år gennemført en sammenfattende undersøgelse af forskningsresultater vedrørende forholdet mellem undervisning og elevresultater. (2005) Undersøgelsen omfatter 50.000 projekter, 83 millioner elever. Hattie konkluderer, at en undervisning, der lader eleverne komme til orde, hvor de skiftes til at undervise, hvor de får relevant feed-back fra lærere og kammerater på deres udsagn og resultater, hvor de bliver udfordret af en undervisning, der ligger på et passende højt niveau og hvor de evaluerer sig selv er den, de lærer af. Disse resultater kan ses i sammenhæng med resultaterne fra Clearinghouse Denmark's (2008) påvisning af sammenhæng mellem lærerkompetencer og elevresultater. ((1) Læreren skal i relation til den enkelte elev besidde kompetencen, at indgå i en social relation. (2) Læreren skal i relation til hele klassen (alle elever) besidde kompetencen, at lede klassens undervisningsarbejde, idet læreren som synlig leder gennem undervisningsforløbet gradvist overdrager til elever og klassen at udvikle regler og fremmer, at eleverne selv opstiller og opretholder reglerne. Begge disse kompetencer er af betydning for udvikling af overordnede mål som elevernes motivering og autonomi og spiller en rolle ved fremme af den faglige læring. (3) Læreren skal i relation til undervisningens indhold besidde kompetence på både det didaktiske område i almindelighed og i de specifikke undervisningsfag.*

Det skulle således stå klart, hvorfor top- eller fjernstyring ikke er legitim. Eleverne ville lære for lidt hvis én metode blev sat igennem. De professionelle er nødt til at have et sådant råderum, at de på baggrund af deres viden om 'hvad der virker' kan træffe de bedst mulige valg i forhold til de konkrete elever, det konkrete indhold og de konkrete mål under.

Det er med den største undren at jeg konstaterer, at Information stiller (så meget) spaltepads til rådighed for så meget uvidenhed om så vigtigt et emne.